

El candidat de Convergència i Unió a la Presidència, Artur Mas (Barcelona, 1956), insisteix que no pactarà amb el PP i que el president ha de ser el més votat. Prefereix que CiU governi en solitari però no descarta altres combinacions.

“Per sort, ningú no es creu que som neoliberal”

Heu començat la campanya electoral amb l'edició d'un DVD que se centra en la crítica als altres partits, sobretot als membres del tripartit. El vostre programa no era un guió prou bo?

—Nosaltres fem tantes propostes que som el partit més criticat per aquestes propostes concretes. Al mateix temps, s'ha de recordar com ha governat qui ha governat, que no hem estat nosaltres. Ha estat el tripartit, però se n'avergonyeixen tant que ara l'intenten amagar. Com a element de reflexió hem distribuït un DVD on s'explica el tripartit, amb les paraules que ells mateixos han dit.

—Muntades.

—Suposo que tenim dret a explicar la nostra versió de com ha anat el tripartit. El que passa, però, és que hi ha veritats que ofenen i la veritat del tripartit és un desgavell permanent i un desprestigi de Catalunya i les institucions catalanes permanent. Això no es pot esborrar. Es pot superar. A més del DVD [treu de la butxaca el compromís que ha signat davant del notari] hi va això: 21 propostes, explicades en quatre pàgines, i passades pel notari. I enviades a cinc milions tres-cents mil catalans. Això ho vam formalitzar el 13 de setembre. Molt abans que comencés la campanya.

—L'agressivitat del començament de la campanya, amb aquest DVD, ha contrastat amb una precampanya pacífica en què vostè ha esquivat el tema de la llengua i el de l'origen de José Montilla.

—Montilla i els seus han jugat descaradament a confrontar els catalans. Aquella tanca que van penjar a l'estiu, que deia “Ara és l'hora dels catalans”, volia enfrontar els catalans segons el seu origen. Però no va tenir èxit. A l'inrevés. Les enquestes diuen que ha estat un fracàs, perquè els catalans no volen enfrontar-se pel seu origen. Això d'“Ara és l'hora dels catalans” em planteja preguntes com “de qui ha estat l'hora fins ara?” Dels marcians? Absolutament insòlit. El segon cas: quan nosaltres proposem un cara a cara a la televisió, ho acaben convertint en un problema lingüístic, d'enfrontament entre gent que parla català i gent que parla el castellà a Catalunya. Això és signe evident de la seva absoluta desesperació i de la seva manca de noblesa política. Qualsevol aspirant a la presidència de la Generalitat s'ha de dedicar a unir els catalans i no a dividir-los. El senyor Montilla, per interès estrictament propi, ha intentat dividir-los.

—Si voleu governar, també necessiteu unir catalans per guanyar vots. D'on ha de sortir el vostre nou elector?

—Poden venir de tot arreu. CiU ocupa una posició central. Som la casa gran del catalanisme, més que mai. I ens poden venir vots de gent catalanista que han observat el desgavell del tripartit i la inutilitat d'Esquerra Republicana; ens poden venir del PSC, perquè han canviat Maragall per Montilla i aquest canvi substancial pot donar-nos vots de desencantats del PSC, catalanistes; i ens pot venir tot el vot útil de tot aquell

que no vol el tripartit: potser alguns no són molt molt catalanistes però no volen més tripartit. Entre els catalanistes i els antitripartit, CiU pot obtenir suports de tot l'arc parlamentari.

—Heu esmentat la substitució de Maragall per Montilla. Montilla, ara, ha fet bo en Maragall, que tant heu criticat? L'adversari retirat sempre és el millor?

—L'adversari retirat no està sota el foc creuat. Quan es retira, deixa de ser adversari. Però el president Maragall surt de la Generalitat amb una valoració, en general, baixa. Només ha estat tres anys i no el deixen repetir. Tot i que ell volia continuar, ha de marxar per la porta del darrere. Després posen un home com José Montilla, que no tenia cap il·lusió per venir a Catalunya a participar en aquesta cursa presidencial. És un home que no hi ha pensat, parlant en termes col·loquials. Estava immers en la política espanyola. El seu problema no és el seu origen o si se sent més còmode o menys parlant en català o en castellà. El seu problema són les seves capacitats per liderar Catalunya i el seu projecte. Molta gent té clar que la Catalunya que Montilla té al cap no és una Catalunya excitant ni il·lusionant, sinó una Catalunya gris, amorfa i supeditada.

—És més fàcil pactar amb Rodríguez Zapatero que amb Montilla?

—Amb el senyor Montilla no he pactat mai. Amb Zapatero, sí.

—S'hi podria entendre, amb ell?

—No tinc res contra José Montilla, i encara menys personalment. Políticament, és diferent, ens separa un autèntic abisme.

—Una de les possibilitats de pactes postelectorals, segons com vagen els comicis, és l'anomenada sociovergència: CiU i PSC.

—Això es diu, però nosaltres tenim clar que Catalunya necessita un Govern fort amb president amb un lideratge ferm. Això no passa per la sociovergència; això passa per un Govern de Convergència i Unió. O hi haurà més tripartit o hi haurà un Govern de CiU. Si tan bo és el resultat per a CiU, governarem sols. Com governa sol en Zapatero, com va governar sol Aznar o com va governar sol en Pujol. Si el resultat no és bo, partim de la base que no governarem nosaltres perquè es farà el tripartit una altra vegada.

—Però no sembla que hagi d'haver-hi majories absolutes.

—Zapatero no té majoria absoluta i governa.

—Però la composició del Congrés té molts més grups, cosa que permet anar fent. A Catalunya, això és diferent.

—Zapatero pacta de vegades amb uns i, altres vegades, amb altres. Això a Catalunya també es pot fer.

—Hi ha la possibilitat que fos una sociovergència a l'ombra, amb el PSC a l'oposició però "adormit" i el vostre suport al PSOE, a Madrid?

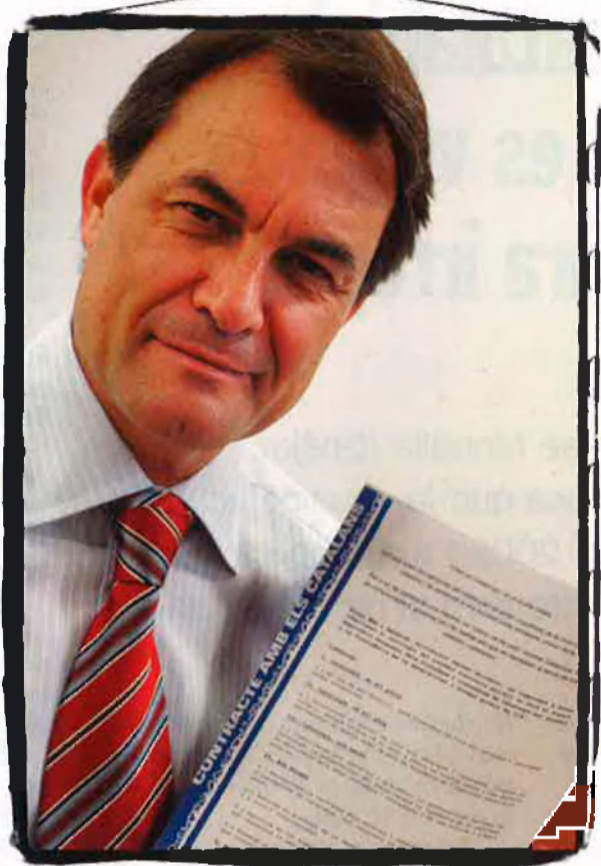
—Jo he dit clarament amb qui no pactarem segur: amb el PP. Això ho diem taxativament. Jo no governaré Catalunya aquests propers quatre anys amb el suport del Partit Popular. Descartat el PP, també diem una altra cosa que està carregada de sentit democràtic i de sentit de país: "O jo guanyo el dia 1 de novembre o jo no sóc president", perquè hi renuncio. Això no ho diu ningú amb aquesta claredat! A partir d'aquí, si no diem res més vol dir que tota la resta de portes estan obertes, però no podem saber quina s'obrirà. En aquest moment, l'única formació política que pot aspirar a governar sola i a tenir un govern fort és Convergència i Unió.

—Per què?

—No hi ha ningú més que hi pugui aspirar. En Montilla només pot ser president amb un nou tripartit. Aquesta és la gran diferència. I els electors d'Esquerra Republicana han d'anar amb molt de compte, perquè seria un frau per a molts votants d'ERC que els seus vots acabessin servint per fer president de la Generalitat en Montilla havent perdut les eleccions. Seria molt fort i un frau monumental.

—Fa tres anys ja va passar.

—Sí, ja va passar una vegada, però va ser amb una persona que no era José Montilla sinó Pasqual Maragall, primer. I segon, va passar en un moment en què Convergència i Unió portava més de vint anys governant amb un ma-

teix president. Però ara CiU no governa. És a l'oposició. No ens poden acusar de tenir la Generalitat controlada, perquè no hi tenim ningú. ERC té el deure moral i polític de dir si els seus vots serviran per fer José Montilla president de la Generalitat, si Montilla perd. Si Montilla guanya seré jo el primer que respectaré el resultat.

—La ferida que es diu que hi havia en el món del catalanisme polític entre Esquerra i Convergència és avui menor que en el 2003?

—Per a mi, sí. Esteu parlant amb una persona que va oferir al senyor Carod-Rovira i als dirigents d'Esquerra Republicana, després de les eleccions de 2003, un govern nacionalista a Catalunya que tenia majoria absoluta al Parlament. I no solament ens van dir que no, sinó que ens van humiliar durant un mes seguit perquè ens van fer veure que hi havia possibilitats d'un pacte que ells tenien absolutament cuinat amb els socialistes des de feia temps. I ara, que simplement els demanem que respectin el guanyador de les eleccions, que no és molt demanar en democràcia, ni tan sols això estan disposats a fer. Es plan-

tegen obertament posar el senyor Montilla de president perquè potser així tindran més quotes de poder i més conselleries. Nosaltres hem fet tot el que hem pogut.

—Els seus adversaris diuen que el vostre programa és molt neoliberal, començant per la proposta de descomptes de l'IRPF per a qui acrediti coneixement d'anglès.

—Això és neoliberal, això?

—Heu fet aquest tomb neoliberal?

—No és neoliberal. És un programa de progrés, el de CiU, perquè els que hem aportat progrés a Catalunya som nosaltres. Et posaré exemples: qui va començar la política de suport a les famílies amb criatures petites? L'últim govern de CiU. El tripartit s'ho ha carregat, això. No ho han conservat del tot, però no s'ho han carregat. Han anul·lat les pensions a les persones vídues? Tampoc. Estan en desacord que hi hagi

desgravacions a l'IRPF per fer-se un pla de pensions individual? No hi estan pas en desacord. Una persona que té diners i pot estalviar pot tenir una desgravació per fer-se un pla de pensions i, en canvi, una persona que fa l'esforç de convertir-se en trilingüe, no se la pot ajudar ni estimular. No poden dir que això és la prova que CiU s'ha fet neoliberal i és a la dreta del PP.

Però estan secs d'idees i han de justificar com sigui el tripartit una altra vegada —i per justificar-lo han d'intentar presentar CiU com un partit neoliberal. No s'ho creuen ni ells, el que diuen. Afortunadament, tampoc no s'ho creu ningú més.

—Artur Mas continuarà treballant a l'oposició si no forma part del pròxim Govern?

—En democràcia pots estar al Govern i a l'oposició. Aquesta pregunta se la feien molts el 2003. Què ha passat? A l'oposició, CiU no solament no s'ha enfonsat, sinó que s'ha reforçat. Avui sortim clarament com a favorits.

Alex Milian
Enric Rimbau